Huta Baildon 2 egz.
Katowice, Chorzowska

Huta Baildon
Sekretariat 25.10.46
L.dz.

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 25 KATOWICE, DNIA 21 WRZEŚNIA 1946

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

449.
DEKRET

z dnia 16 stycznia 1946 r.

o powszechnym obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 195, z dnia 17 lipca 1946 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem rozwijania i utrzymania tężyzny fizycznej obywateli Rzeczypospolitej i dla zapewnienia siłom zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej Żołnierza-Obywatela, obrońcy jej niepodległości, granic i ustroju demokratycznego — wprowadza się powszechny obowiązek wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

Art. 2. Obowiązkowi przysposobienia wojskowego podlegają wszyscy obywatele bez różnicy płci, począwszy od lat 16 tu.

Art. 3. Od obowiązku przysposobienia wojskowego wolne są osoby, uznane za zupełnie niezdolne do jego pełnienia.

Art. 4. 1. Całokształt prac wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego prowadzi Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego.

2. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej określi bliżej zakres powszechnego obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz sposób jego wykonania.

3. Wykonanie obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na terenie szkół określi rozporządzenie Ministra Oświaty, wydane w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 5. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego dekretu lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 30.000 zł albo jednej z tych kar.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
w/z Minister Oświaty: Władysław Bieńkowski
w/z Min. Adm. Publ.: Aleksander Żaruk-Michalski
w/z Minister Zdrowia: Jerzy Morzycki
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Jan Stańczyk

450.
DEKRET

z dnia 4 czerwca 1946 r.

o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 216, z dn. 14. VIII. 46 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Przepisom niniejszego dekretu podlega zysk (nadwyżka bilansowa) lub strata (ubytek finansowy) wykazane przez przedsiębiorstwa państwowe opłacające podatek dochodowy według działu IV dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) w ich rocznych zamknięciach rachunkowych, zatwierdzonych przez władze nadzorcze.

2. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych, mających formę prawną spółek handlowych.

3. W przedsiębiorstwach państwowych, opłacających podatek dochodowy według działu II dekretu o podatku dochodowym, sposób pokrywania strat i podział zysku ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, z zastosowaniem przepisu art. 3 ust. 1.

Art. 2. Strata wynikła w danym roku gospodarczym może być przeniesiona w całości lub w części na następny okres gospodarczy lub też pokryta w inny sposób ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 3. 1. Z zysku wydziela się:
1) premię samodzielności przedsiębiorstwa,
2) premię zbiorową załogi przedsiębiorstwa.
3) wpłatę na państwowy fundusz inwestycyjny.

2. Pozostałą kwotę zysku wpłaca się tytułem podatku dochodowego z zachowaniem przepisów art. 31 ust (2) dekretu o podatku dochodowym.

Art. 4. 1. Premia samodzielności przedsiębiorstwa wynosi od 5% do 15% wykazanego zysku w zależności od wyników gospodarczych przedsiębiorstwa i przeznaczona jest na inwestycje wytwórcze przedsiębiorstwa oraz na powiększenie jego własnych środków obrotowych.

2. Sposób obliczania wysokości premii samodzielności przedsiębiorstwa ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 5. 1. Premia zbiorowa załogi przedsiębiorstwa wynosi połowę kwoty ustalonej jako premia samodzielności i może być podwyższona dla poszczególnych przedsiębiorstw lub ich grup w granicach do 100%. Podwyżka ta jest uzależniona od polepszenia jakości wytworów, świadczonych usług lub od obniżenia kosztów wytwórczości staraniem przedsiębiorstwa.

2. Wysokość podwyżki premii zbiorowej załogi przedsiębiorstwa ustala właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

3. Premia zbiorowa załogi przedsiębiorstwa przeznaczona jest na zbiorowe zaspakajanie społecznych potrzeb pracowników przedsiębiorstwa, a sposób jej użycia ustala rada załogowa.

Art. 6. 1. Wysokość i termin wpłat na państwowy fundusz inwestycyjny ustala corocznie Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w zależności i od państwowego planu inwestycyjnego.

2. Zasady tworzenia oraz sposób zarządzania i użycia państwowego funduszu inwestycyjnego ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 7. 1. Zasady i terminy sporządzania bilansów i zamknięć rachunkowych oraz tryb zatwierdzania ich przez władze nadzorcze ustalą rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i z właściwymi ministrami.

2. Zasady ustalania wysokości ubytków oraz tworzenia i użycia funduszu amortyzacyjnego, przeznaczonego na wyrównanie ubytków wartości majątku przedsiębiorstwa, ustali rozporządzenie Ministra Skarbu wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym właściwym ministrom.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

451.
DEKRET
z dnia 27 czerwca 1946 r.
o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 217, z dnia 14 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Reglamentowane zaopatrywanie ludności w przedmioty powszedniego użytku odbywa się z zasobów, znajdujących się w dyspozycji Państwa.

2. Ustalanie przedmiotów objętych reglamentowanym zaopatrzeniem należy do właściwości Ministra Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 2. Celem zapewnienia zaopatrywania ludności w podstawowe przedmioty powszedniego użytku Minister Aprowizacji i Handlu w drodze rozporządzeń wydawanych w porozumieniu z właściwymi ministrami może normować obrót, przerób, gromadzenie i spożycie tych przedmiotów.

Art. 3. 1. Minister Aprowizacji i Handlu ustala:
1) grupy ludności uprawnione do korzystania z zaopatrzenia reglamentowanego,
2) normy przydziałowe, zróżniczkowane ze względu na wiek, wymagania wykonywanego zawodu i stan zdrowia uprawnionych.
3) ceny za przedmioty przydzielane ludności,
4) rodzaje dokumentów zaopatrzenia oraz sposób ich rozprowadzenia;
5) sposób realizowania dokumentów zaopatrzenia,
6) sprawozdawczość i kontrolę rozdziału przedmiotów objętych reglamentowanym zaopatrzeniem i zasady ustalenia remanentów.

2. Zarządzenia w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 1—3 wydawane będą w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 4. Dokumenty zaopatrzenia są imienne i nie mogą być odstępowane pod tytułem darmym lub odpłatnym.

Art. 5. 1. Do wykonania zadań przewidzianych w art. 1 Minister Aprowizacji i Handlu może w porozumieniu z właściwymi ministrami powoływać do współpracy za wynagrodzeniem organizacje spółdzielcze, przedsiębiorstwa państwowe i prywatne oraz nakazać stawianie do dyspozycji na rzecz akcji zaopatrywania ludności magazynów, składów, środków przewozowych oraz urządzeń technicznych, a także ustalać kwalifikacje, którym winny odpowiadać osoby, zatrudnione na kierowniczych stanowiskach przedsiębiorstw, przerabiających podstawowe przedmioty powszedniego użytku do celów reglamentowanego zaopatrywania ludności.

2. Do współpracy w zakresie rozdziału dokumentów zaopatrzenia mogą być powołane osoby, którym w myśl art. 4 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) poruczono prowadzenie ksiąg, rejestrów lub list meldunkowych.

Art 6. 1. Organizacje, przedsiębiorstwa i osoby, o których mowa w art. 5, podlegają nadzorowi i kontroli Ministra Aprowizacji i Handlu w zakresie, w jakim do współpracy zostały powołane.

2. Zakres i tryb powoływania do współpracy w akcji reglamentowanego zaopatrywania ludności oraz zasady wynagrodzenia organizacji i przedsiębiorstw, które w myśl art. 5 powołano do współpracy, ustali rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu, wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami po wysłuchaniu opinii Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem“, Izb Przemysłowo-Handlowych oraz zrzeszeń gospodarczych.

Art. 7. 1. Minister Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej i Ministrem Ziem Odzyskanych może zlecić władzom samorządu terytorialnego rozdział, gromadzenie i przewóz przedmiotów przeznaczonych na reglamentowane zaopatrywanie ludności, za zwrotem wydatków, związanych z wykonywaniem zleconych czynności.

2. Władze samorządu terytorialnego podlegają w zakresie wykonywania tych zleconych czynności nadzorowi i kontroli Ministra Aprowizacji i Handlu, który w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej wydaje w tym zakresie ogólne wytyczne.

Art. 8. 1. Kto narusza przepisy niniejszego dekretu oraz rozporządzeń i zarządzeń wydanych na jego podstawie podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 30.000 zł, albo jednej z tych kar, jeżeli czyny te nie ulegają surowszemu ukaraniu na podstawie innych przepisów prawnych.

2. Ponadto można orzec przepadek przedmiotów, znajdujących się w obrocie z naruszeniem przepisów niniejszego dekretu albo rozporządzeń i zarządzeń wydanych na jego podstawie.

3. Do orzekania o wykroczeniach przewidzianych w niniejszym artykule właściwe są władze administracji ogólnej I instancji.

Art. 9. Przedmioty ulegające przepadkowi przekazuje się na cele reglamentowanego zaopatrzenia ludności, a w szczególności dla szpitali, sierocińców i innych instytucyj dobroczynnych.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi ministrami.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
w/z. Minister Administr. Publicznej: Władysław Wolski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

452.
DEKRET
z dnia 28 czerwca 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 37, poz. 226, z dnia 22 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 118, poz 1073) po § 17 wstawia się nowy § 17 a w brzmieniu następującym:

„§ 17-a. Członkom zarządów związków samorządowych oraz administracyjnym pracownikom komunalnym przysługują takie same ulgi taryfowe przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych, jakie przysługują pracownikom państwowym, podlegającym ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164).

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej i Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji i Ministrem Skarbu ustali, których pracowników komunalnych uważa się za pracowników administracyjnych“.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Komunikacji i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski.

453.

DEKRET

z dnia 28 czerwca 1946 r.

o zwolnieniu od opłat sądowych i hipotecznych w związku z naprawą budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 227, z dnia 22 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wpisy w księgach hipotecznych (gruntowych) oraz wnioski i podania o dokonanie tych wpisów, dotyczące pomocy kredytowej Państwa, przewidzianej w dekrecie z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281), są wolne od opłat sądowych i hipotecznych.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

454.

DEKRET

z dnia 11 lipca 1946 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 37, poz. 228, z dnia 22 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P.Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 523), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 303) otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Osoby uprawnione do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406), które dotychczas nie zgłosiły roszczeń z tego tytułu, mogą je zgłosić w terminie do dnia 30 czerwca 1947 r.“

Art. 2. Osobom uprawnionym do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406) które zgłosiły roszczenia w okresie od 1 stycznia 1937 r. do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, może być przyznane zaopatrzenie od 1 dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do zaopatrzenia, jednak nie wcześniej niż od dnia 1. stycznia 1946 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Administracji Publicznej.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Eugienia Pragierowa
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

455.

DEKRET

z dnia 8 sierpnia 1946 r.

o Nadzwyczajnych Komisjach Mieszkaniowych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 37, poz. 229, z dnia 22 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Powołuje się przy Prezesie Rady Ministrów Nadzwyczajną Komisję Mieszkaniową z siedzibą w Warszawie, której działalność obejmuje teren całego Państwa.

Art. 2. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa ustanawia dla poszczególnych miast lub osiedli miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe w składzie przewidzianym w art. 9 na wniosek Okręgowej Komisji Związków Zawodowych.

Art. 3. Zadaniem Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych jest przedsięwzięcie wszelkich środków niezbędnych dla zwiększenia rozporządzalnej ilości mieszkań na rzecz ludności pracującej, zwłaszcza przez usunięcie z nich osób uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, w szczególności zaś tych, które w pierwszym okresie po wyzwoleniu zajęły mieszkania poniemieckie.

Art. 4. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe obowiązane są przy wykonywaniu swego zadania ściśle współdziałać ze Związkami Zawodowymi, Radami Zakładowymi oraz z organami samorządu gospodarczego.

Art. 5. Celem wykonania zadania określonego w art. 3 — Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów może:

a) przedstawiać Rządowi postulaty z dziedziny mieszkaniowej i na żądanie Rządu wydawać opinie o projektach ustaw i rozporządzeń w tej dziedzinie,
b) przyjmować i rozpatrywać zażalenia na sposób funkcjonowania władz kwaterunkowych przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 27),
c) przeprowadzać kontrolę działalności władz wskazanych pod literą b) oraz zawiadamiać o wynikach tej kontroli właściwe organy nadrzędne nad tymi władzami celem usunięcia dostrzeżonych braków,
d) wydawać wiążące wskazówki i polecenia dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe mogą po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego orzekać o usunięciu osób, uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, wraz z członkami rodzin, z całego lub z części mieszkania w terminie wskazanym w decyzji oraz o przydzieleniu przez odpowiednią władzę kwaterunkową opróżnionych w ten sposób mieszkań lub ich części. Nadto mogą one wykonywać czynności przewidziane pod literą b) i c), a także wydawać wiążące zlecenia właściwym władzom kwaterunkowym.

Art. 6. Wszelkie decyzje, wydane na podstawie art. 5 ust 2, są prawomocne. Wiążą one niezależnie od uprawnień mieszkaniowych, nadanych orzeczeniem sądowym lub orzeczeniem innej władzy lub komisji.

Art 7. Wszystkie władze oraz urzędy państwowe i samorządowe obowiązane są udzielać Nadzwyczajnym Komisjom Mieszkaniowym pomocy niezbędnej do wykonywania ich zadań.

Art. 8. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych ulegają wykonaniu według przepisów o postępowaniu przymusowym w administracji. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych w szczególnych przypadkach, gdy tego wymaga interes publiczny, mogą być wydawane z natychmiastową wykonalnością przez zarządy miejskie jako władzę egzekucyjną.

Art. 9. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe składają się z przewodniczącego oraz czterech członków. Równocześnie powołuje się zastępców przewodniczącego i członków Komisji.

Skład Nadzwyczajnej Komisji Mieszkaniowej przy Prezesie Rady Ministrów powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Komisji Centralnej Związków Zawodowych. Jednym z członków Komisji winien być przedstawiciel samorządu rzemieślniczego.

Art. 10. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów ustali wewnętrzną organizację i sposób funkcjonowania dla siebie oraz dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Nadto Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów określi w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów stosunek służbowy i normy uposażenia pracowników Komisyj.

Art. 11. Budżet Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych objęty jest budżetem Prezydium Rady Ministrów.

Art. 12. Przepisom dekretu niniejszego nie podlegają mieszkania wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie obowiązujących przepisów.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc z dniem 31 grudnia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Adm. Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski.

456.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OBRONY NARODOWEJ
wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 4 lipca 1946 r.
w sprawie wykonania dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.
(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 35, poz. 219, z dnia 14 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie art. 11 ust. 2, 15 i 17 dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz U. R. P. Nr 3, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wymienione w niniejszym rozporządzeniu artykuły dekretu bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 25)

2. Wyrazy „Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego“, stanowiące część składową nazwy urzędów i rad, będą w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia zastąpione skrótami „W. F. i P. W.“.

§ 2. Państwowy Urząd W. F. i P. W. sprawuje kierownictwo całokształtu prac w dziedzinie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, o ile prace te dotyczą szkół im podległych, w szczególności Państwowy Urząd W. F. i P. W.:

1) ustala programy i wytyczne pracy,
2) sprawuje nadzór i kontrolę nad działalnością instytucyj i organizacyj wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz związków, organizacyj i stowarzyszeń sportowych w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu,
3) organizuje i prowadzi centralne ośrodki wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
4) kieruje wyszkoleniem kadr wychowawców fizycznych, trenerów, działaczy i arbitrów dla wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz instruktorów i komendantów przysposobienia wojskowego,
5) współpracuje z Ministerstwem Zdrowia nad zorganizowaniem opieki lekarskiej oraz wyszkoleniem kadr lekarzy, sanitariuszy i masażystów sportowych,
6) współpracuje z właściwymi władzami nad rozplanowaniem urządzeń wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze państwa oraz kontroluje i reguluje korzystanie z tych urządzeń,
7) współpracuje z właściwymi władzami nad normalizacją sprzętu dla wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz nad ustaleniem zasad rozdziału tego sprzętu,
8) reguluje w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych wszelkie sprawy, dotyczące nawiązywania i utrzymywania stosunków zagranicznych w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
9) organizuje, opracowuje i wydaje wydawnictwa w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz opiniuje wydawnictwa innych urzędów i instytucyj państwowych z tego zakresu.
10) kieruje propagandą w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

§ 3. Państwowy Urząd W. F. i P. W. jest uprawniony w zakresie swej działalności do zwracania się bezpośrednio do wszystkich władz i urzędów w Polsce.

§ 4. Wojewódzkie urzędy W. F. i P. W.:
1) kierują całokształtem prac i spraw w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze danego województwa według wytycznych Państwowego Urzędu W. F. i P. W.,
2) organizują i prowadzą wojewódzkie ośrodki wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
3) kontrolują działalność powiatowych (miejskich) urzędów W. F. i P. W. oraz związków i organizacyj wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego i sportowego w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu,
4) prowadzą ewidencję całokształtu prac i spraw w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze województwa, planują prace na przyszłość i przedkładają swoje wnioski Państwowemu Urzędowi W. F. i P. W.
5) koordynują działalność władz państwowych i samorządowych w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

§ 5. Powiatowe (miejskie) urzędy W. F. i P. W.:
1) organizują i realizują powszechne wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe według wytycznych Państwowego Urzędu W. F. i P. W.,
2) kierują wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym powiatu (miasta) oraz koordynują i kontrolują działalność wszystkich organizacyj wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego i sportowego w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu.
3) organizują i prowadzą powiatowe (miejskie) ośrodki wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.
4) koordynują działalność władz państwowych i samorządowych dla realizacji powszechnego wy-

chowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na terenie powiatu (miasta),
5) prowadzą ewidencję całokształtu prac w powiecie (mieście), planują prace na przyszłość i przedkładają swoje wnioski w drodze służbowej Państwowemu Urzędowi W. F. i P. W.

§ 6. Stosunek służbowy i odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników urzędów W. F. i P. W. normują odpowiednie przepisy dla wojskowych i cywilnych funkcjonariuszów państwowych.

§ 7. Terenowe urzędy W. F. i P. W. przydzielone są gospodarczo do odpowiednich jednostek wojsk polskich rozkazem właściwych dowódców okręgów wojskowych.

§ 8. 1. Delegatów do Państwowej Rady W. F. i P. W. przewidzianych w art. 3 pkt 5 dekretu wyznaczają:
1) Organizacja Młodzieży TUR,
2) Związek Młodzieży Wiejski R. P. „Wici",
3) Związek Walki Młodych,
4) Związek Młodzieży Demokratycznej,
5) Związek Harcerstwa Polskiego,
6) Związek Samopomocy Chłopskiej,
7) Komisja Centralna Związków Zawodowych,
8) Centralna Komisja Wczasów,
9) Polski Związek Towarzystw Turystycznych,
10) Polski Związek Pracowników Wychowania Fizycznego i Sportu,
11) Związek Dziennikarzy Sportowych,
12) Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet,
13) Związek Robotniczych Stowarzyszeń Sportowych,
14) Stowarzyszenie Lekarzy Sportowych,
15) Y. M. C. A.,
16) Związek Nauczycielstwa Polskiego,
17) Związek Polskich Związków Sportowych.

2. Wymienione pod 1)—16), organizacje, związki i stowarzyszenia delegują po jednym przedstawicielu, a Związek Polskich Związków Sportowych deleguje dziewięciu przedstawicieli, przy czym 3 miejsca pozostają zastrzeżone dla uznanych przez Ministra Obrony Narodowej sportów specjalnych o charakterze przysposobienia wojskowego jako to: motorowego, lotniczego i morskiego.

§ 9. Wojewódzkie rady W. F. i P. W. tworzy się przy wojewodach.

§ 10. 1. Delegatów do wojewódzkiej rady W. F. i P. W. przewidzianych w art. 9 pkt 3 dekretu wyznaczają:
1) Organizacja Młodzieży TUR,
2) Związek Młodzieży Wiejskiej R. P. „Wici",
3) Związek Walki Młodych,
4) Związek Młodzieży Demokratycznej,
5) Związek Harcerstwa Polskiego,
6) Związek Samopomocy Chłopskiej,
7) Okręgowa Komisja Związków Zawodowych,
8) Okręgowa Komisja Wczasów,
9) Okręgowy Związek Pracowników Wychowania Fizycznego i Sportu,
10) Okręgowy Związek Robotniczych Stowarzyszeń Sportowych,
11) Stowarzyszenie Lekarzy Sportowych,
12) Okręgowy Związek Nauczycielstwa Polskiego,
13) Okręgowe związki sportowe.

2. Okręgowe związki sportowe delegują 3 przedstawicieli, pozostałe zaś organizacje, związki i stowarzyszenia, wymienione pod 1)—12) delegują po jednym przedstawicielu.

§ 11. Powiatowe rady W. F. i P. W. tworzy się przy starostach.

§ 12. W skład powiatowej rady W. F. i P. W. wchodzą:
1) dwaj przedstawiciele powiatowej rady narodowej,
2) starosta powiatowy,
3) komendant R. K. U.,
4) powiatowy inspektor szkolny,
5) lekarz powiatowy,
6) powiatowy komendant W. F. i P. W. i jego zastępca,
7) 8 przedstawicieli organizacji młodzieżowych, społecznych, zawodowych i sportowych, zaproponowanych przez dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W., a zatwierdzonych przez prezydium wojewódzkiej rady W. F. i P. W.

§ 13. Miejskie rady W. F. i P. W. tworzy się przy burmistrzach miast wydzielonych.

§ 14. Skład osobowy miejskiej rady W. F. i P. W. zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady W. F. i P. W. na wniosek dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. zgodnie z wytycznymi Państwowej Rady W. F. i P. W.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
Minister Oświaty: Czesław Wycech
Minister Kultury i Sztuki: Władysław Kowalski
Minister Administr. Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
w/z Minister Pracy i Opieki Społ. Edmund Giebartowski

457.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie urzędowego badania co do włośni dzików i świń na terenie Ziem Odzyskanych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 230, z dnia 22 sierpnia 1946 r.)

Na podstawie art. 7 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454) zmienionego ustawą z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) oraz w związku z art. 2 pkt e) i art. 4 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województwa gdańskiego i okręgów: mazurskiego, Pomorza Zachodniego, Śląska Opolskiego oraz Śląska Dolnego, a także na obszarze powiatów włączonych do województw: białostockiego, pomorskiego i poznańskiego, a położonych na zachód i na północ od granic Rzeczypospolitej Polskiej z 1939 roku, wprowadza się obowiązek urzędowego badania co do włośni dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnym gospodarstwie domowym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk
Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

458.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 30 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w sprawie określenia siedzib i terenu działania wojewódzkich komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" Nr 85, z dnia 6 września 1946 r.)

Na podstawie § 4 ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114), zarządza się co następuje:

§ 1.

(1) Na obszarze ziem odzyskanych siedziby i teren działania wojewódzkich komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw ustala się jak następuje:
1) dla obszaru woj. wrocławskiego — m. Wrocław,
2) dla obszaru woj. szczecińskiego — m. Szczecin,

3) dla obszaru woj. olsztyńskiego — m. Olsztyn,

4) dla powiatów woj. śląsko-dąbrowskiego — powiaty: bytomski, m. Bytom (powiat miejski), dobrodzieński, gliwicki, m. Gliwice (powiat miejski), głubczycki, grodkowski, kluczborski, kozielski, niemodliński, niski z m. Nisą, oleski, opolski z m. Opolem, prudnicki, raciborski z m. Raciborzem, strzelecki, m. Zabrze (powiat miejski) — m. Gliwice.

5) dla powiatów woj. poznańskiego, powiaty: babimojski, gorzowski z m. Gorzowem i m. Kostrzyniem, gubiński, krośnieński, międzyrzecki, pilski z m. Piłą i obszarem dotychczasowego powiatu trzcianeckiego, rzepiński, skwierzyński, sulęciński, strzelecki, świebodziński, wschowski, zielonogórski m. Gorzów.

(II) Wojewódzka Komisja dla obszaru woj. białostockiego z siedzibą w Białymstoku jest właściwa do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw dla powiatów ełckiego, gołdapskiego i oleckiego, a Wojewódzka Komisja dla obszaru woj. gdańskiego z siedzibą w Gdańsku jest właściwa dla powiatów elbląskiego, malborskiego, sztumskiego, kwidzyńskiego i lęborskiego.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Ministra Ziem Odzyskanych
(—) Wł. Czajkowski.
Prezes Centralnego Urzędu Planowania
(—) M. Bobrowski.

459.
ZARZĄDZENIE
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU
z dnia 8 lipca 1946 r.

o przepisach szczegółowych uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych przez urzędy i instytucje państwowe, wykonywujące pomiary stosowane.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 69, poz. 132 z dnia 1. sierpnia 1946 r.)

Na podstawie § 5 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r., o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26/46 r., poz. 167) zarządza się co następuje:

§ 1.

Urzędy lub instytucje państwowe uprawnione do uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych obowiązane są do:

1. prowadzenia specjalnego dziennika wydanych planów i dokumentów mierniczych.

2. prowadzenia przejściowych archiwów odrysów i odpisów wydanych planów i dokumentów mierniczych,

3. przekazywania akt i operatów pomiarowych wydanych planów i dokumentów mierniczych w okresach rocznych do miejscowego archiwum mierniczego:
urzędy i instytucje na szczeblu powiatowym — do archiwum powiatowych referatów pomiarów, na szczeblu wojewódzkim — do archiwów wydziałów pomiarów urzędów wojewódzkich, zaś urzędy i instytucje centralne — do Głównego Archiwum Mierniczego w Głównym Urzędzie Pomiarów Kraju.

§ 2.

Uwierzytelnianie planów i dokumentów mierniczych dokonuje się przez zaopatrzenie ich: datą wydania dokumentu, numerem kolejnym wpisu do księgi wydanych dokumentów, podpisem uprawnionego z powołaniem się na § 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r. o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26/46 r., poz. 167), o ile uwierzytelnianie dokonuje się na tej podstawie oraz odciskiem pieczęci z godłem państwa danego urzędu lub instytucji.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Prezes: Prof. inż. Jan Piotrowski.

460.
WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. cz.: Pra I/11 — 68/46. Katowice, dnia 13. lipca 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

w sprawie wejścia w życie przepisów nowego prawa opiekuńczego.

Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy wszyscy w Województwie Śląsko-Dąbrowskiem.

Wobec tego, że z dniem 1. VII. 1946 r. wchodzą w życie przepisy nowego prawa opiekuńczego, a w szczególności:

1) Dekret z dnia 14 maja 1946 r. — prawo opiekuńcze (Dz. U. R. P. Nr. 20. poz. 135).
2) Dekret z dnia 14 maja 1946 r. — Przepisy wprowadzające prawo opiekuńcze (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 136) i
3) Dekret z dnia 21 maja 1946 r. o postępowaniu przed władzą opiekuńczą (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 140).

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski zwraca uwagę na **obowiązek zawiadomienia** władzy opiekuńczej o zdarzeniach, które są podstawą wszczęcia postępowania opiekuńczego, obowiązek zawiadomienia ciąży m. in.:

1) na urzędach stanu cywilnego,
2) na zarządach gminnych i miejskich,
3) na organach opieki społecznej,
4) na organizacjach społecznych do których zakresu działania należy opieka nad dziećmi lub psychicznie chorymi.

W myśl tych przepisów władzą opiekuńczą jest sąd grodzki, który rozpoznaje sprawy przekazane władzy opiekuńczej przez przepisy prawa opiekuńczego i innych ustaw.

Opiekę ustanawia się: a) nad niepełnoletnim, jeżeli nie pozostaje pod władzą rodzicielską lub jeżeli władza rodzicielska nie może być wykonywana, przepisy prawa rodzinnego (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 52 z r. 1946) przewidują ustanowienie opieki, (a więc przede wszystkim nad sierotami i dziećmi poza małżeńskimi na czas małoletności matki), b) nad ubezwłasnowolnionym całkowicie.

Sąd Grodzki, jako władza opiekuńcza, ustanawia opiekę z urzędu, skoro tylko poweźmie wiadomość, że istnieją ustawowe warunki jej ustanowienia.

Przepisy o opiece stosuje się odpowiednio do kurateli w braku przepisów szczególnych.

W związku z powyższym proszę Ob. Ob. Starostów o pouczenie odnośnych władz, organów, instytucyj, organizacyj i zakładów o obowiązkach, wynikających z omawianych przepisów.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

461.
MINISTERSTWO ZDROWIA
Nr. O. II. 3391/46 Warszawa, dnia 27 czerwca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 26/46.

w sprawie świadectw lekarskich o zdolnieniu fizycznym i umysłowym kandydatów do służby państwowej.

Do
Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Zdrowia) Państwowego Zakładu Higieny, wszystkich Państwowych Zakładów Zdrowia, Państwowych Szpitali, Państwowych Uzdrowisk Dolno-Śląskich i Zachodnio - Pomorskich, Centralnej Składnicy Sanitarnej, Państwowych Szkół Położnych, Akademii Lekarskiej w Gdańsku, Lecznicy Ministerstwa Zdrowia, dla Członków Rządu i Morskiego Urzędu Zdrowia w Gdyni.

W ślad za okólnikiem z dnia 19 stycznia 1946 r. Nr. 5/46 w sprawie uporządkowania akt personalnych w administracji państwowej służby zdrowia (Dz. Zdr. Nr 3. poz. 13) Ministerstwo Zdrowia przesyła wzór świadectwa lekarskiego o uzdolnieniu fizycznym i umysłowym kandydata do służby państwowej (art. 6 ustawy z dnia 17 lutego 1933 r. o państwowej służbie cywilnej.)

Jednocześnie nadmienia się, że o zdolności do służby należy orzekać na podstawie tabeli stanów chorobowych, stanowiącej załącznik do § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 150).

Minister:
(—) Dr med. Franciszek Litwin.

Świadectwo lekarskie o uzdolnieniu fizycznym i umysłowym kandydata do służby państwowej (art. 6 ust. z dnia 17. II. 1922 r. Dz. Ust. R. P. Nr 21 ex 1922 poz. 164).

1. Imię i nazwisko kandydata (tki) ....
2. Wiek .... lat .... data badania ....
3. Stanowisko służbowe na jakie ma być przyjęty ....
....
4. Choroby, kalectwo i ułomności wykluczające przyjęcie do służby państwowej wogóle ....
5. Kalectwo, ułomności i niedomagania, niewykluczające przyjęcie do służby państwowej ....
6. Czy kandydat jest uzdolniony do służby na stanowisko jakie ma objąć ....
7. Czy może na inne stanowisko w danym dziale służbowym ....

Przy badaniu kandydat przedstawił dowód osobisty Nr. .... wydany przez ....
dnia .... 194 .... r.

(Pieczęć służbowa)

....
(podpis lekarza urzędowego)

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Zdrowia
L. dz. Z — 19/4 Katowice, dnia 7. 8. 1946 r.

Starostwa Powiatowe i Grodzkie
Lekarze Powiatowi i Grodzcy
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

Powyższy odpis okólnika przesyła się do wiadomości.

Za Wojewodę:
Dr Feliks Presser, Nacz. Wydz.

462.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Opieki Społecznej
Nr. P. O. 113/95/46 Katowice, dnia 9 sierpnia 1946 r.

OKÓLNIK Nr. 391/46.

Mianownictwo zakładów opiekuńczych.

Z powodu zachodzących rozbieżności w określaniu nazw poszczególnych zakładów opiekuńczych przesyła się w załączeniu schemat podziału zakładów opiekuńczych z ich definicjami, jako uzupełnienie okólnika Nr. 356/46 z dnia 25. kwietnia 1946 r.

Jednocześnie uprasza się o przesłanie spisu czynnych w danym terenie zakładów uwzględnionych w schemacie.

Poleca się ścisłe stosowanie wprowadzonych zmian.

Za Wojewodę:
Mgr Hrabar, Naczelnik Wydziału.

Załącznik.

A) Opieka całkowita:

I. zakładowa:

1) **nad matką i dzieckiem od 0—3 lat ukończ:**
   a) Dom Matki i Dziecka,
   b) Dom Małych Dzieci,
   c) Pogotowie dla Matki i Dziecka.
2) **nad dorosłymi:**
   a) Dom Opieki,
   b) Zakład Specjalny,
   c) Dom Pracy,
   d) Dom Pracy Przymusowej,
   e) Zakład Rozdzielczy

II. pozazakładowa:

B) Opieka częściowa:

I. zakładowa:

1) **nad matką i dzieckiem od 0—3 lat ukończ.:**
   a) Żłóbek,
   b) Przyfabryczna Lotna Stacja Opieki nad Matką i Dzieckiem,
   c) Izba Dworcowa dla Matek z Dziećmi,
   d) Punkt dożywania dzieci od 0—3 lat ukończ.
2) **nad dorosłymi:**
   a) Kuchnia Powszechna,
   b) Dom Noclegowy,
   c) Schronisko Przejściowe.

II. pozazakładowa:

1) **nad matką i dzieckiem od 0—3 lat ukończ.:**
   a) punkt opiekuńczy nad matką i dzieckiem od 0—3 lat ukończ.,
   b) opieka nad rodziną.
2) **nad dorosłymi:**
   a) opieka nad rodziną,
   b) opieka nad samotnymi

DEFINICJE.

Opieka całkowita — jest to opieka, która zaspakaja potrzeby osoby z niej korzystającej, przyczym przenosi tę osobę w nowe warunki życia, w nowe środowisko.

Opieka częściowa — jest to opieka, która zaspakaja tylko część potrzeb osoby korzystającej z opieki, uzupełniając warunki, w jakich się znajdowała w chwili powstania potrzeb.

Opieka całkowita nad matką i dzieckiem.

1) **Dom Matki i Dziecka** — jest to zakład opieki całkowitej dla samotnych kobiet ciężarnych i matek z dziećmi od 0—3 lat ukończonych; zakład dąży do usamodzielnienia matek przez stworzenie na miejscu warsztatów pracy i świetlic kulturalno-oświatowych.
2) **Dom Małych Dzieci** — jest to zakład opieki całkowitej dla dzieci od 0—3 lat ukończonych, przede wszystkim sierót, półsierót i dzieci opuszczonych.
3) **Pogotowie dla Matek i Dzieci** — (do lat 3 ukończ.) — jest to zakład opieki całkowitej dla samotnych kobiet ciężarnych i matek z dziećmi od 0—3 lat ukończonych oraz dla sierót, półsierót i dzieci opuszczonych; jest to zakład rozdzielczo-obserwacyjny, w którym wyżej wymienieni otrzymują natychmiastową pomoc i przebywają do chwili umieszczenia ich na czas dłuższy w odpowiednim zakładzie.

Opieka całkowita nad dorosłymi.
(polega wyłącznie na opiece zakł.)

1) **Dom Opieki** — jest to zakład opieki całkowitej dla osób dorosłych, stale lub czasowo niezdolnych do samodzielnej egzystencji; Domy Opieki mają charakter zakładów powszechnych, do których przyjmuje się podopiecznych wszelkiego typu.
2) **Zakład Specjalny** — jest to zakład opieki całkowitej dla dorosłych, przeznaczony dla osób potrzebujących, opieki specjalnej i posiadających w tym celu odpowiedni personel, urządzenia i organizację. Są to zakłady dla niewidomych, głuchych, głuchoniemych, epileptyków, upośledzonych umysłowo, kalek, nieuleczalnie chorych itp.
3) **Dom Pracy** — jest to zakład opieki całkowitej dla dorosłych stale lub czasowo niezdolnych do samodzielnej egzystencji, w których prowadzone są warsztaty pracy (do tej grupy należy zaliczyć Domy Pracy Dobrowolnej, przewidziane rozporządzeniem z 1927 r. o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa).
4) **Dom Pracy Przymusowej** — przewidziany w wyżej cyt. rozporz.) — jest to zakład opieki całkowitej, w którym umieszczani są żebracy i włóczędzy zdolni do pracy i nie posiadający środków utrzymania, co do których sąd orzekł umieszczenie w Domu Pracy Przymusowej.
5) **Zakład Rozdzielczy** — jest to zakład opieki całkowitej, w którym osoby potrzebujące tej opieki otrzymują natychmiastową pomoc i przebywają do chwili umieszczenia w odpowiednim zakładzie.

Opieka częściowa:

a) Opieka zakładowa.

Opieka częściowa zakładowa dla matek i dzieci:

1) **Żłóbek** — jest to zakład opieki częściowej dla dzieci od 0—3 lat ukończ., matek pracujących oraz dzieci mających opiekunów pracujących, w którym dzieci te w czasie pracy matek i opiekunów otrzymują żywienie oraz opiekę lekarsko-pielęgniarską i wychowawczą.
2) **Przyfabryczna Lotna Stacja Opieki nad Matką i Dzieckiem** — jest to zakład opieki częściowej, czynny przy tych fabrykach, które nie posiadają warunków na zorganizowanie żłóbka: pielęgniarki Stacji roztaczają opiekę nad dziećmi pozostałymi w domu w drodze periodycznych wywiadów, pozatym Stacja wydaje kobietom ciężarnym, matkom i dzieciom dożywianie, odżywki, odzież, wyprawki niemowlęce i porodowe oraz udziela opieki lekarsko-pielęgniarskiej i wychowawczej.
3) **Izba Dworcowa dla Matek z Dziećmi** — jest to zakład opieki częściowej (placówka opiekuńcza mieszcząca się na terenie dworca kolejowego, w którym kobiety ciężarne i matki z dziećmi mogą przebywać w czasie oczekiwania na pociąg, korzystając w razie potrzeby z opieki lekarsko-pielęgniarskiej oraz z posiłków.

Opieka częściowa zakładowa dla dorosłych:

1) **Kuchnia Powszechna** — jest to zakład opieki częściowej, wydający posiłki obiadowe, a niekiedy również śniadania i kolacje.
2) **Dom Noclegowy** — jest to zakład opieki częściowej, udzielający noclegów.
3) **Schronisko Przejściowe** — jest to zakład opieki częściowej, udzielający noclegów, a ewentl. i posiłków, przy czym pobyt pensjonariuszy w tych zakładach ma charakter przejściowy.

Opieka częściowa pozazakładowa dla dorosłych: polega na wydawaniu potrzebującym pomocy świadczeń opiekuńczych bez pośrednictwa zakładów np. pomoc żywnościowa w opiece zakładowej to kuchnia, zaś pomoc w opiece pozazakładowej to artykuły żywn., rady, pomoc chorej matce itp.

463.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. SG. 3098/46 Warszawa, 12 sierpnia 1946 r.

OKÓLNIK Nr 37
w sprawie przewodnictwa w radach K. K. O.

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
oraz Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Wobec wątpliwości zachodzących przy stosowaniu przepisów w sprawie przewodnictwa w radach komunalnych kas oszczędności — Ministerstwo Administracji Publicznej po porozumieniu z Biurem Prezydialnym Krajowej Rady Narodowej wyjaśnia, co następuje:

W myśl ust. 2 art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), przewodniczącym rady Komunalnej Kasy Oszczędności jest z urzędu przewodniczący organu wykonawczego związku założycielskiego lub jego urzędowy zastępca.

Zgodnie z art. 23 w związku z art. 13 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) przewodniczącym organu wykonawczego powiatowego związku samorządowego jest starosta powiatowy lub jego zastępca, stosownie zaś do ust. 5, zdanie trzecie, art. 44 łącznie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 23. III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) przewodniczącym organu wykonawczego w gminach miejskich i wiejskich jest prezydent, burmistrz lub wójt gminy.

W świetle powyższych przepisów przewodniczącym rady komunalnej kasy oszczędności powiatowego związku samorządowego jest starosta powiatowy, zaś przewodniczącym rady K. K. O. w miastach jest prezydent lub burmistrz.

(—) Dr. Żaruk-Michalski.
Podsekretarz Stanu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. XII. 73/7/46 Katowice, dnia 28 sierpnia 1946 r.

w sprawie przewodnictwa w radach K. K. O.

Do Wydziałów Powiatowych oraz
Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Powyższy okólnik Nr 37 Ministerstwa Administracji Publicznej przesyła się do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydz. Samorząd.

464.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. SG. 3319/46 Warszawa, dnia 7 sierpnia 1946 r.

OKÓLNIK Nr 38
w sprawie organu kontrolującego działalność KKO.

Do Obywateli Wojewodów (wszystkich)
Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Wobec wątpliwości zachodzących przy stosowaniu przepisów w sprawie wykonywania działalności komunalnych kas oszczędności na zapytanie jednego z urzędów wojewódzkich Ministerstwo Administracji Publicznej po porozumieniu z Biurem Prezydialnym Krajowej Rady Narodowej wyjaśnia, co następuje:

W myśl ust. 1 art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) komisja rewizyjna składa się z trzech do pięciu członków wybieranych przez organ stanowiący związku założycielskiego czyli radę narodową na jeden rok.

Stosownie do art. 17 § 1 ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 26 z 1946 r.) rady narodowe powołują stałe komisje: finansowo-budżetową, oświatową i kontroli.

Wydawaćby się mogło, że pojęcie „komisja kontroli" jako organ rady narodowej pokrywa się z ustawowo powoływanym organem komunalnej kasy oszczędności komisją rewizyjną, zwłaszcza, że tak jedna jak i druga pochodzą od tego samego organu kreacyjnego.

Zgodnie z pkt. 1 art. 2 cyt. na wstępie rozporządzenia komunalna kasa oszczędności jest osobą prawną prawa publicznego, odrębną od osobowości prawnej związku założycielskiego mającą przy tym własne organa.

Ponadto komunalne kasy oszczędności są instytucjami o charakterze bankowym, zatym do przeprowadzenia kontroli musi istnieć organ specjalny, składający się z ludzi fachowych, a takim organem K. K. O. jest statutowo powoływana komisja rewizyjna.

W świetle powyższych przepisów należy powoływanie komisji rewizyjnej komunalnej kasy oszczędności uważać za słuszne i konieczne niezależnie od komisji kontroli, funkcjonującej przy radach narodowych.

(—) Dr. Żaruk-Michalski.
Podsekretarz Stanu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
— Wydział Samorządowy —
Nr. Sm. III. 73/8/46 Katowice, dnia 28. sierpnia 1946 r.

w sprawie organu kontrolującego działalnośc KKO.

Do Wydziałów Powiatowych, oraz
Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Powyższy okólnik Nr 38 Ministerstwa Administracji Publicznej przesyła się do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydz. Samorząd.

465.

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU
Departament ogólny
L. dz. DOIIb011. Warszawa, dnia 9 sierpnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie wydawania uprawnień.

Urząd Wojewódzki Wydział Przemysłowy

Dotychczasowy stan faktyczny wykazuje, że niejednokrotnie Referaty Przemysłowe i Wydziały Prze-

mysłowe wydają uprawnienia osobowe (karty rzemieślnicze, potwierdzenie zgłoszenia) sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa przemysłowego i kodeksu handlowego. Wskutek tego powstało cały szereg przedsiębiorstw, które na zewnątrz oznaczone są nazwą „Centrala" itd.

W myśl art. 7 prawa przemysłowego, jako przepisu ramowego dla wydawania uprawnień osobowych, rozróżnia się zgłoszenie osób fizycznych i prawnych. W myśl przepisów kodeksu handlowego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 502 z 1934 r. — dział o firmie i kupcu), każdy kupiec jednoosobowy nie może używać firm i dodatków anonimowych, w odróżnieniu od osób prawnych (Sp. z o. o., Sp. Akc.) oraz spółdzielni, które stosować się muszą od przepisów ustawy o spółdzielniach.

W zestawieniu tych przepisów należy stwierdzić, że firma jednoosobowa nie może używać nazw anonimowych jak „Centrala Sprzedaży" lub „Centrala Produkcji", lecz wyraźnie musi być oznaczony charakter zakładu przemysłowego i imię i nazwisko prowadzącego zakład przemysłowy.

Odmiennie natomiast traktować należy osoby prawne i spółdzielnie, które w myśl k. h. i ustawy o spółdzielniach mogą używać nazw anonimowych — przy czym zawsze działać przez zastępcę, stosownie do art. 5 i 38 prawa przemysłowego.

Z tych wszystkich względów Ministerstwo Przemysłu zwraca uwagę na odnośne przedmiotowe przepisy — celem ich respektowania — oraz zaniechania wydawania uprawnień osobowych sprzecznych z obowiązującymi przepisami.

Wydziały Przemysłowe wydadzą odnośne zarządzenia Referatom Przemysłowym Starostw Powiatowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) Inż. St. Czernielewski.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
— Wydział Przemysłowy —
Nr. Przem./Adm./1630/1065/46
Katowice, dnia 28 sierpnia 1946 r.

w sprawie wydawania uprawnień.

Starostwa Powiatowe (wszystkie),
Starostwo Grodzkie w Bytomiu i Sosnowcu.
Zarządy Miejskie: w Bielsku, Chorzowie, Dąbrowie Górniczej, Gliwicach, Katowicach, Nysie, Opolu, Raciborzu, Tarnowskich Górach i Zabrzu (Referaty Przemysłowe)

otrzymują do wiadomości i wykonania.

Za Wojewodę:
I. Z.ca Naczelnika Wydziału Przemysłowego
(—) Inż. Łapiński.

466.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. cz.: Pra II/1 — 107/46.
Katowice, dnia 29 sierpnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie podziału kompetencji władz wodnych.

Ob. Starostowie Powiatowi wszyscy w Województwie Śl.-Dąbr. i Prezydenci miast Bytomia, Chorzowa, Gliwic, Katowic, Sosnowca i Zabrza.

W ślad za mym pismem okólnym z dnia 25 czerwca 1946 r. Nr. Pra II/1 — 76/46 wyjaśniam dodatkowo, że na skutek zarządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 27. lipca 1945 r. 1. 2394/1534 podzielone zostało terytorium Województwa Śl.-Dąbr. w przedmiocie technicznego nadzoru i prowadzenia robót regulacyjnych na rzekach i potokach jak następuje:

I. Do Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie przydzielone zostały:
1. rzeka Wisła od ujścia Soły do źródeł, z wyjątkiem obwałowań, które do mostu drogowego w Drogomyślu przekazane zostały właściwości Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego w Katowicach;
2. wszystkie potoki górskie w dorzeczu Wisły aż do ujścia Iłownicy;
3. rzeki Knajka i Bajerko, oraz Brennica;
4. rzeka Olza w całości;
5. potoki górskie należące do zlewni Waagu;
6. rzeka Biała Przemsza;
7. rzeka Czarna Przemsza od jazu pod Radocha w Sosnowcu;
8. rzeka Przemsza.

II. Do Dyrekcji Dróg Wodnych we Wrocławiu należy nadzór i prowadzenie robót regulacyjnych:
1. na rzece Odrze, z wyjątkiem wałów, które należą do kompetencji Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego w Katowicach;
2. na rzece Kłodnicy;
3. na rzece Małej Panwi;
4. na rzece Nysie Kładzkiej.

III. Do zakresu właściwości Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego w Katowicach należą wszystkie inne rzeki.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

467.

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
Zn. AH/V/6016/46. Katowice, dnia 2 września 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie przewozu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Do
Wszystkich Starostów Powiatowych
i Zarządów Miast Wydzielonych.

Przesyłając do wiadomości odpis Zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dn. 2 sierpnia 1946 r. w sprawie handlu zwierzętami rzeźnymi i mięsem, zgodnie z pismem Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dn. 16 sierpnia 1946 r. L. dz. 52 6/IV/Org/46, Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, Wydz. Aprowizacji i Handlu wyjaśnia, iż zarządzenie powyższe, znosząc zakaz przewozu zwierząt rzeźnych i mięsa pomiędzy poszczególnymi województwami i powiatami, a więc również przewozu odbywającego się w obrębie terenów objętych mianem „Ziem Odzyskanych, bynajmniej nie uchyla i w niczym nie zmienia Zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dn. 22 lutego 1946 r. w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z tych ziem, (Dz. Urz. M. Z. O. Nr 1/46, poz. 2), które nadal zachowują moc obowiązującą co do wywozu mienia ruchomego z terenów Ziem Odzyskanych na tereny objęte granicami 1939 r.

Dla przewozu bydła rzeźnego i mięsa z Ziem Odzyskanych na inne tereny Państwa Polskiego w dalszym ciągu niezbędne są zezwolenia na przewóz wystawione przez Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

Równocześnie wyjaśnia się, że nadal utrzymuje się w mocy na terenie Ziem Odzyskanych zarządzenie o zakazie uboju. Wobec winnych nieprzestrzegania zarządzeń będą stosowane wysokie kary.

Wwóz bydła i mięsa rzeźnego na Ziemie Odzyskane jest dopuszczalny z tym, że winno być ostemplowane. Dla bydła musi być załączone świadectwo pochodzenia.

Za Wojewodę:
w/z (—) Inż. Z. Zarzycki, Nacz. Wydz.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 2 sierpnia 1946 r.

w sprawie handlu zwierzętami rzeźnymi i mięsem.

Do czasu wydania odpowiednich przepisów regulujących obrót zwierzętami rzeźnymi i mięsem zarządzam na okres przejściowy co następuje:

§ 1.

Znosi się wszelkie ograniczenia terenowe odnośnie zakupu i transportu zwierząt rzeźnych i mięsa dla osób fizycznych i prawnych, posiadających uprawnienia przemysłowe.

§ 2.

Zwierzęta rzeźne, mięso i jego przetwory przewożone bądź na rachunek Funduszu Aprowizacyjnego, bądź na rachunek własny osób fizycznych lub prawnych z

zachowaniem obowiązujących przepisów nie mogą podlegać skonfiskowaniu przez organa administracyjne.

§ 3.

Uchyla się zarządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 10. marca 1946 r. w sprawie organizacji uprawnionych do zakupu w wolnym handlu zwierząt rzeźnych i ich przetworów.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 5.

Treść niniejszego zarządzenia podadzą starostowie do publicznej wiadomości drogą obwieszczeń.

Minister: (—) Dr J. Sztachelski.

468.

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU
Departament Ekonomiczny
DE 13568 Warszawa, dnia 12. 8. 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

w sprawie pobierania skór surowych jako świadczeń rzeczowych.

Do
Obywatela Wojewody w Katowicach.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1946 r. w przedmiocie zniesienia świadczeń rzeczowych, Ministerstwo Przemysłu wyjaśnia, że uchwała ta dotyczy jedynie świadczeń pobieranych bezpośrednio od wsi.

Skóry surowe pobierane są na mocy zarządzenia Przewodniczącego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 października 1944 r. (Dz. Świadcz. Rzecz. nr 2 p. 4) oraz zarządzenia Szefa Biura Ekonomicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 5 grudnia 1944 r. (Dz. Świadcz. Rzecz. nr 3, poz. 12).

Rozporządzenia te nie są określone terminem i nie dotyczą świadczeń rzeczowych pobieranych bezpośrednio od wsi i mają moc obowiązującą do czasu ogłoszenia nowych norm prawnych dotyczących obrotu skórami.

Powyższe wyjaśnienie wydaje się celem zapobieżenia mylnemu interpretowaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1946 r. i ewentualnemu oporowi w oddawaniu skór surowych Centrali Skór Surowych, wyłącznie uprawnionej do skupu.

Ministerstwo Przemysłu poleca podać powyższe do wiadomości władzom powiatowym z poleceniem ścigania wszelkich nadużyć w tych sprawach.

za MINISTRA PRZEMYSŁU:
(—) E. Szyr.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
— Wydział Przemysłowy —
Nr Przem/Adm/1627/1104/46
Katowice, dnia 4 września 1946 r.

Starostwa Powiatowe (wszystkie),
Starostwa Grodzkie w Bytomiu i Sosnowcu
otrzymują do wiadomości i wykonania.

Za Wojewodę:
(—) Inż. E. Górecki, Naczelnik Wydz. Przemysł.

469.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. SG. 2384/46 Warszawa, dnia 22 sierpnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Do
Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
Ob. Ob. Prezydentów m. st. Warszawy
i m. Łodzi.

Stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11. IV. 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114), komisje do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw oraz poszczególne rzeczowo właściwe Ministerstwa rozpoczęły już swe czynności, przewidziane w tym rozporządzeniu, a dotyczące upaństwowienia przedsiębiorstw na podstawie ustawy z dnia 3. I. 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

Ponieważ w postępowaniu tym zainteresowane są niektóre związki samorządowe, winny one należycie zaznajomić się z przepisami wyżej wymienionej ustawy z dnia 3. I. 1946 r. oraz wydawanych do niej rozporządzeń wykonawczych, celem możności wystąpienia we właściwym czasie i w odpowiedni sposób w obronie swych praw i interesów, zgodnie z tymi przepisami.

W szczególności zwracam uwagę na następujące przepisy:

1) § 19 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11. IV. 1946 r. przewiduje, że między innymi związki samorządowe mogą składać w wojewódzkich komisjach wnioski o wszczęcie postępowania w sprawie upaństwowienia przedsiębiorstw. Z przepisu tego związki samorządowe powinny korzystać przede wszystkim w tych wypadkach, gdy w ich posiadaniu znajduje się przedsiębiorstwo, podlegające upaństwowieniu. Dotyczy to także przedsiębiorstw, stanowiących majątek opuszczony lub poniemiecki w rozumieniu dekretu z dnia 8. III. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87). Wnioski takie powinny być składane jak najszybciej, gdyż w myśl ustawy z dnia 3. I. 1946 r. upaństwowienie przedsiębiorstwa może nastąpić tylko do dnia 31. XII. 1946 r. Gdyby to nie nastąpiło, przedsiębiorstwo musiałoby być zwrócone uprawnionym osobom. Odnosiłoby się to także do przedsiębiorstw, w których samorządy posiadają udziały, a więc które tylko w części podlegałyby upaństwowieniu. Wyjaśniam, że upaństwowienie przedsiębiorstwa nie jest równoznaczne z przekazaniem tego przedsiębiorstwa pod zarząd Państwa. Upaństwowienie jest czynnością formalno-prawną i po dokonaniu tej czynności może nastąpić formalne przekazanie przedsiębiorstwa związkowi samorządowemu na własność, o czym będzie niżej mowa.

2) W myśl § 27 i § 32 wym. rozporządzenia Rady Min. z dn. 11. IV. 1946 r. związki samorządowe mogą zgłaszać do wojewódzkich komisyj względnie do Głównej Komisji swoje prawa do przedsiębiorstw, objętych wykazem do upaństwowienia. W praktyce zdarzają się wypadki, gdy pomiędzy związkami samorządowymi a władzami państwowymi istnieje spór, czy dane przedsiębiorstwo stanowi własność (w całości lub części) samorządu, czy też osób prywatnych. Przedsiębiorstwa takie najprawdopodobniej będą obejmowane wykazami do upaństwowienia. Związki samorządowe powinny wówczas zgłosić swoje prawa celem rozstrzygnięcia sprawy przez właściwą Komisję. Bez znaczenia będzie tu fakt, czy przedsiębiorstwo znajduje się pod zarządem państwowym, czy samorządu.

3) Według art. 5 wym. wyżej ustawy z dnia 3. I. 46 r. Państwo może przedsiębiorstwa przejęte na własność prowadzić we własnym zarządzie, albo przekazywać je samorządowi terytorialnemu lub spółdzielniom. Tryb postępowania przy przekazywaniu samorządom lub spółdzielniom ma być uregulowany osobnym rozporządzeniem Rady Ministrów.

Projekt tego rozporządzenia, uchwalony już przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, przewiduje utworzenie przy Centralnym Urzędzie Planowania specjalnego Komitetu, który będzie rozpatrywał zgłoszenia związków samorządowych i spółdzielni o przekazywanie im przedsiębiorstw upaństwowionych, a następnie będzie przedstawiał odpowiednie wnioski Radzie Ministrów.

Zgłoszenia związków samorządowych, składane do Komitetu, winny zawierać:

a) oznaczenie przedsiębiorstwa z podaniem w miarę możności przynależnych nieruchomości,

b) powołanie się na orzeczenie właściwego Ministra o przejściu lub przejęciu na własność Państwa przedsiębiorstwa,

c) oświadczenie, czy związek samorządowy występuje o przekazanie przedsiębiorstwa na własność, czy też w użytkowanie,

d) odpis uchwały właściwej Rady Narodowej, zatwierdzonej przez Prezydium Rady Narodowej wyższego stopnia.

Przekazywanie przedsiębiorstwa samorządowi na własność odbywać się będzie za zapłatą według zasady, ustalonej przez Radę Ministrów.

Jakkolwiek składanie zgłoszeń do Komitetu przez samorządy i spółdzielnie stanie się aktualne dopiero po wydaniu wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów i utworzeniu Komitetu, to jednak zalecam związkom samorządowym już teraz przystąpić do przygotowania zgłoszeń, by z chwilą rozpoczęcia działalności przez Komitet zgłoszenia te mogły być szybko mu doręczone. W miarę bowiem upaństwowienia poszczególnych przedsiębiorstw będzie się wyłaniać od razu konieczność rozstrzygnięcia, kto ma objąć w zarząd te przedsiębiorstwa.

Zastrzegam jednak, że związki samorządowe nie powinny bez odpowiedniej rozwagi występować o przekazywanie im przedsiębiorstw upaństwowionych. Nie należy tu kierować się jedynie chęcią przysporzenia samorządowi dochodu i z tego tylko punktu widzenia rozpatrywać spraw przejęcia przedsiębiorstwa. Jako podstawowe kryterium przy decydowaniu w tych sprawach, należy przede wszystkim mieć na uwadze celowość prowadzenia danego przedsiębiorstwa ze względu na interes publiczny. Przedsiębiorstwo samorządowe z istoty swej mieć powinno charakter lokalny. Unikać natomiast powinien związek samorządowy takich przedsiębiorstw, których produkcja obliczona jest na szerszy nieznany samorządowi rynek, gdzie zatem konieczne jest scentralizowane planowanie. Jeżeli interes publiczny będzie przemawiał za prowadzeniem przedsiębiorstwa przez Państwo lub spółdzielczość, to związek samorządowy powinien zrezygnować z ubiegania się o przekazanie mu takiego przedsiębiorstwa. Dlatego też byłoby pożądane omawianie tych spraw na miejscu z przedstawicielami kompetentnych władz państwowych i spółdzielczości i o ile możności ich uzgadnianie. Takie uzgodnione zgłoszenie związku samorządowego miałoby szanse pozytywnego załatwienia, a poza tym ułatwiłoby Komitetowi powzięcie decyzji.

Równocześnie podaję do wiadomości, że w sprawie przedsiębiorstw komunikacyjnych Ministerstwo Administracji Publicznej uzgodniło z Ministerstwem Komunikacji następujące zasady:

I. Koleje miejskie (tramwaje) mają prowadzić miasta. Jeżeli koleje te nie stanowią własności miast, to powinny być im przekazane na własność.

II. Koleje wąskotorowe o znaczeniu lokalnym w zasadzie powinny być prowadzone przez związki samorządowe, zaś koleje wąskotorowe o znaczeniu ogólnopaństwowym powinny być prowadzone pod Zarządem Państwowym. Obecnie istniejące koleje wąskotorowe samorządowe uznane zostały za koleje o znaczeniu lokalnym, a więc zasadniczo koleje te mogą być prowadzone nadal przez związki samorządowe, o ile nie nastąpi inne porozumienie pomiędzy związkami samorządowymi a Ministerstwem Komunikacji. Co się zaś tyczy kolei wąskotorowych, pozostających pod zarządem państwowym i stanowiących własność państwową lub prywatną, to związki samorządowe mogą zgłaszać do Ministerstwa Administracji Publicznej swoje wnioski o przekazywanie im tych kolei, o ile dadzą odpowiednią gwarancję, że będą należycie i na zasadach samowystarczalności prowadzić te koleje.

Treść niniejszego pisma zechcą Ob. Ob. Wojewodowie podać do wiadomości zainteresowanym związkom samorządowym.

PODSEKRETARZ STANU:
(—) Dr. Al. Żaruk-Michalski.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
— Wydział Samorządowy —
Sm. II-44/2/46 Katowice, dnia 5 września 1946 r.

w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Do
Ob. Ob. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych (wszystkich) i
Ob. Ob. Prezydentów miast (wszystkich).

Urząd Wojewódzki przesyła odpis pisma Ministerstwa Adm. Publ. z dnia 22. 8. 1946 r. L. dz. III. SG. 2384/46 do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Ob. Ob. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych wydadzą dalsze stosowne zarządzenia zainteresowanym zarządom gmin wiejskich i miejskich.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydz. Samorząd.

470.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
NR. III. SO 4280/46 Warszawa, dnia 26 lipca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 33
w sprawie rady gromadzkiej i administrowania majątkiem gromady.

Do
Obywateli Wojewodów (wszystkich).

Niektórzy z Ob. Ob. Wojewodów zwrócili się do Ministerstwa Administracji Publicznej z zapytaniem, czy gromada zachowała nadal podmiotowość prawną, a jeżeli tak, to kto ma rozporządzać jej majątkiem, wobec tego, że ani ustawa z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 26, z 1946 r.) ani też dekret z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) nie mówią nic o radach gromadzkich.

W związku z tym wyjaśniam co następuje:

Gromada jako podmiot praw majątkowych, nie przestała istnieć, żadna bowiem norma prawna, wydana po wyzwoleniu ziem spod okupacji, nie pozbawiła gromady podmiotowości prawnej, wyraźnie nadanej gromadzie przepisem art. 15. ust. (3) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) w drodze zaś wykładni przepisów nie możnaby dojść do odmiennego wniosku.

Z powyższych rozważań wynika, że:

1. gromada jest w dalszym ciągu, jako podmiotem majątku i dobra gromadzkiego,
2. zakres działania gromady, jako podmiotu praw majątkowych, obejmuje rozporządzenie i zarząd majątkiem i dobrem gromadzkim, tudzież gospodarowanie dochodami z tych źródeł.

Jeżeli chodzi o rady gromadzkie, to do czasu wydania jednolitych ustaw samorządowych względnie uzgodnienia w drodze aktu ustawodawczego przedwojennych przepisów ustrojowych z cytowaną na wstępie ustawą z dnia 11 września 1944 r. i dekretem z dnia 23 listopada 1944 r. nie można przesądzać kwestii, czy wobec zmian ustroju samorządu terytorialnego w świetle ustawodawstwa polipcowego obowiązują nadal przepisy samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294), na których opiera się organizacja rad gromadzkich.

Natomiast nie może być wątpliwości, że gromada, jako podmiot prawny, może działać przez zebranie mieszkańców gromady, uprawnione do wyboru sołtysa, jako organ uchwalający i kontrolujący oraz że organem wykonawczym gromady jest nadal sołtys.

Ponieważ zebranie mieszkańców gromady z reguły nie byłoby sprawnym organem dla rozporządzenia i administrowania majątkiem gromady, przeto zebranie to może powołać komisję gospodarczą i kontroli, tymbardziej, że nawet przy radach gromadzkich przed wojną istniały takie komisje (§ 17 rozporządzenia Min. Spraw Wewn. z dnia 29 stycznia 1937 r., wydane w porozumieniu z Min. Skarbu o gromadach (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 70).

Komisja gospodarcza byłaby powołana do współdziałania z sołtysem w zarządzaniu majątkiem i w ramach upoważnienia, otrzymanego od zebrania mieszkańców gromady, mogłaby nawet rozporządzać majątkiem gromadzkim. W tym względzie pozostają w mocy przepisy ustawy z 1933 r. wymagające zatwierdzenia uchwał w sprawach majątkowych gromady.

Komisja kontroli wykonywałaby funkcje kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą sołtysa.

Zarówno komisje gromadzkie, jak i sołtys podlegają gminnej radzie narodowej i jej prezydium jako organowi planowania dla całej administracji i gospodarki publicz-

nej w gminie oraz podlegają kontroli ze strony gminnej rady narodowej (prezydium) jako organ kontroli społecznej.

Proszę Ob. Ob. Wojewodów o podanie powyższych wyjaśnień do wiadomości wydziałom powiatowym celem wydania przez nich odpowiednich wytycznych organom wykonawczym gmin oraz sołtysom.

MINISTER:
(—) Dr. Wł. Kiernik.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. II. 21/16/46 Katowice, dnia 9 września 1946

w sprawie rady gromadzkiej i administrowania majątkiem gromady.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
jako Przewodniczącym Wydz. Powiatowych
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

przesyła się do wiadomości i stosowania.

Ob. Ob. Starostowie wydadzą odpowiednie dalsze zarządzenie zarządom gminnym oraz sołtysom.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

471.
ZARZĄDZENIE
Starosty Grodzkiego Katowickiego
z dnia 3 września 1946 r.
Nr. A. II. 36/46.

w sprawie oznaczenia mieszkań i sklepów numerami porządkowymi.

Na podstawie art. 67 rozporządzenia o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.) i zgodnie z § 32 rozp. Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 24. I. 1946 r. („Śl.-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki“ Nr 4, poz. 58), zarządzam co następuje:

§ 1.

Właściciele domów względnie osoby ich zastępujące na obszarze miasta Katowic obowiązani są natychmiast oznaczyć poszczególne mieszkania oraz lokale użytkowe (sklepy) w swych domach trwałymi numerami porządkowymi, mieszkania w liczbach arabskich (jak dotychczas), zaś lokale użytkowe w liczbach rzymskich.

Uwaga: lokalem użytkowym jest każde pomieszczenie, które nie jest pomieszczeniem mieszkalnym.

§ 2.

Oznaczenie następuje przez przymocowanie tabliczki porcelanowej lub emaliowej z numerem przy wejściu do lokalu na górnej części drzwi wejściowych, albo przez wymalowanie na tym miejscu numeru trwałą farbą bezpośrednio na drzwiach. Numer w wielkości 4 cm winien być widoczny i czytelny.

§ 3.

Jeżeli lokal użytkowy składa się częściowo z lokalu mieszkalnego, należy do istniejącego numeru lokalu mieszkalnego dodać odpowiedni numer lokalu użytkowego, rozdzielając te numery podłużną kreską.

§ 4.

Właściciele domów względnie osoby ich zastępujące ponadto obowiązani są natychmiast umieścić w klatkach wejściowych swego domu na miejscu dla każdego widocznym listę (spis) swych lokatorów. Lista winna obejmować nazwiska głów rodzin, zajmujących poszczególne lokale domu z podaniem numeru mieszkania wzgl. lokalu i części domu (dom frontowy, dom tylny, suteryny I. II. III. IV piętro itp.). Lista może być sporządzona na papierze, na drzewie lub na blasze (białe tło, czarne pismo).

Lista ta winna być utrzymana stale według stanu bieżącego.

§ 5.

Niestosujący się do przepisów niniejszego zarządzenia ulegają karze, przewidzianej w § 129 przytoczonego wyżej rozporządzenia Wojewody Śl.-Dąbrowskiego z dnia 23. I. 1946 r.

p. o. Prezydent miasta jako Starosta Grodzki
Mgr. St. Garwiński.

472.
ZARZĄDZENIE
STAROSTY GRODZKIEGO w CHORZOWIE
z dnia 19 września 1946 r.

w sprawie tępienia szczurów na terenie m. Chorzowa.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 września 1935 r. o utrzymaniu porządku i czystości w miejscach publicznych i niektórych prywatnych (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 476) oraz art. 10 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) wobec pojawienia się szczurów, notorycznych roznosicieli chorób zakaźnych, zarządzam w interesie zdrowia publicznego

ogólne tępienie szczurów na terenie m. Chorzowa

przez jednoczesne i jednolite wyłożenie trucizny w dniach 8 do 10 października 1946 r.

§ 1.

Wszyscy właściciele, administratorzy i dozorcy nieruchomości i domów oraz właściciele wzgl. użytkowcy składów żywnościowych, magazynów, warsztatów rzeźnickich, piekarń, hoteli, stołówek, jadłodajni, restauracji, stajen i chlewów, hodowcy zwierząt domowych i drobiu jak i wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa, instytucje państwowe i samorządowe zobowiązane są w dniach

od 8. 10. do 10. 10. 1946 r.

do przeprowadzenia tępienia szczurów przez wyłożenie trutki w swoich objektach, w szczególności zaś w miejscach pojawiania i gnieżdżenia się szczurów.

§ 2.

Odszczurzeniu podlegają wszystkie zabudowania, place, kanały i ścieki, tak prywatne jak i publiczne.

§ 3.

Dopuszczane trutki można nabyć w aptekach i drogeriach uprawnionych do sprzedaży trucizn, za odpowiednim pokwitowaniem. Pokwitowanie winno być przechowane i okazane na żądanie organów kontrolnych. Poprzednio należy uzyskać w Starostwie Grodzkim w Chorzowie indywidualne pozwolenie na nabycie trucizny.

§ 4.

Właściciele wzgl. zarządcy nieruchomości zobowiązani są przed rozłożeniem trucizny doprowadzić do należytej czystości swoje posesje, w szczególności wywieźć zawartość śmietników.

§ 5.

Trutkę należy pozostawić na miejscu wyłożenia przez 3 dni, tj. do dnia 10 października 1946 r. a następnego dnia pozostałości zebrać i spalić.

W okresie wyłożenia trutki należy wszystkie zwierzęta domowe trzymać pod zamknięciem.

§ 6.

Tępienie szczurów może być powierzone zawodowym tępicielom, jednakże z zastrzeżeniem, że ci również będą używali do tępienia szczurów wyłącznie dopuszczonej trutki.

§ 7.

Aptekarze, właściciele konc. drogeryj oraz Ref. Zdrowotności i zawodowi tępiciele winni prowadzić imienny spis nabywców trucizny z podaniem nieruchomości (ulicy i numeru domu) wzgl. zakładu lub przedsiębiorstwa, dla których trucizna została przeznaczona.

Spisy te po ukończeniu akcji sprzedaży trucizny należy przesłać Starostwu Grodzkiemu w Chorzowie.

§ 8.

Winni niezastosowania się do niniejszego zarządzenia karani będą w myśl art. 22 cyt. ustawy aresztem do 3 miesięcy i grzywną do 30.000,— lub jedną z tych kar, jeżeli za czyn nie grozi kara surowsza.

Ponadto nastąpi przymusowe tępienie szczurów na koszt i odpowiedzialność obowiązanego do tępienia szczurów.

STAROSTA GRODZKI:
w/z (—) Stanoszek, wiceprezydent miasta.

473.

TYMCZASOWE WYNIKI POWSZECHNEGO SUMARYCZNEGO SPISU LUDNOŚCI Z DNIA 14 LUTEGO 1946 R.

Tabl. 1. Powierzchnia, ludność i gęstość zaludnienia według województw i powiatów

Podział administracyjny według stanu w lutym 1946

Województwa i okręgi	Powierzchnia w km²	Ludność			
		ogółem	w miastach	na wsi	na 1 km²
Polska	**310 112**	**23 911 172 [1])**	**7 404 557**	**16 202 293**	**77**
%		100,0	31,4	68,6	
Ziemie dawne	208 765	18 594 724	5 454 446	13 140 278	89
%		100,0	29,3	70,7	
Ziemie odzyskane	101 347	5 012 126	1 950 111	3 062 015	49
%		100,0	38,9	61,1	
Województwa i okręgi					
M. st. Warszawa	141	476 538	476 538	—	3 380
%		100,0	100,0	—	
Woj. Warszawa	28 999	2 114 926	360 527	1 754 399	73
%		100,0	17,0	83,0	
M. Łódź	212	496 861	496 861	—	2 343
%		100,0	100,0	—	
Woj. Łódź	20 234	1 773 232	364 225	1 409 007	88
%		100,0	20,5	79,5	
„ Kielce	18 053	1 717 672	363 900	1 353 772	95
%		100,0	21,2	78,8	
„ Lublin	27 592	1 892 182	306 360	1 585 822	69
%		100,0	16,2	83,8	
„ Białystok	22 508	920 454	170 255	750 199	41
%		100,0	18,5	81,5	
ziemie dawne	20 239	883 991	162 106	721 885	44
%		100,0	18,3	81,7	
ziemie odzyskane	2 269	36 463	8 149	28 314	16
%		100,0	22,3	77,7	
Okr. Mazury	18 745	352 497	102 337	250 160	19
%		100,0	29,0	71,0	
Woj. Gdańsk	16 406	967 062	423 042	544 020	59
%		100,0	43,7	56,3	
ziemie dawne	5 654	400 655	159 438	241 217	71
%		100,0	39,8	60,2	
ziemie odzyskane	10 752	566 407	263 604	302 803	53
%		100,0	46,5	53,5	
„ Pomorze	22 695	1 462 618	553 301	909 317	64
%		100,0	37,8	62,2	
ziemie dawne	20 029	1 405 061	538 316	866 745	70
%		100,0	38,3	61,7	
ziemie odzyskane	2 666	57 557	14 985	42 572	22
%		100,0	26,0	74,0	
Okr. Pomorze Zachodnie	21 564	597 868	236 684	361 184	28
%		100,0	39,6	60,4	
Woj. Poznań	39 228	2 424 078	888 156	1 535 922	62
%		100,0	36,6	63,4	
ziemie dawne	28 089	2 151 841	781 195	1 370 646	77
%		100,0	36,3	63,7	
ziemie odzyskane	11 139	272 237	106 961	165 276	24
%		100,0	39,3	60,7	
Okr. Śląsk Dolny	24 497	1 930 113	750 481	1 179 632	79
%		100,0	38,9	61,1	
„ Śląsk Opolski	9 392	1 180 787	463 641	717 146	126
%		100,0	39,3	60,7	
Woj. Śląsk	5 977	1 632 961	626 123	1 006 838	273
%		100,0	38,3	61,7	
ziemie dawne	5 654	1 614 764	622 854	991 910	286
%		100,0	38,6	61,4	
ziemie odzyskane	323	18 197	3 269	14 928	56
%		100,0	18,0	82,0	
Woj. Kraków	15 918	2 129 535	584 224	1 545 311	134
%		100,0	27,4	72,6	
„ Rzeszów	17 951	1 537 466	237 902	1 299 564	86
%		100,0	15,5	84,5	

Uwaga: Tymczasowe wyniki spisu z dnia 14 lutego 1946 r. ustalone na podstawie prowizorycznych zestawień powiatowych. Mogą one ulec w opracowaniu wyników szczegółowych nieznacznym zmianom.

[1]) W tym 304 322 osoby nie uwzględnione w podziale na województwa (okręgi), powiaty (obwody), ani na ludność miejską i wiejską.

Powiaty i obwody m. — powiat grodzki	Powierzchnia w km²	Ludność			
		Ogółem	w miastach	na wsi	na 1 km²
Okr. Śląsk Opolski					
Bytom m.	30	93 277	93 277	—	*3 109*
Bytom	107	77 508	—	77 508	*724*
Gliwice m.	56	95 835	95 835	—	*1 711*
Gliwice	851	80 535	9 391	71 144	*95*
Głubczyce	692	66 262	13 044	53 218	*96*
Gródków	520	36 568	6 028	30 540	*70*
Kluczbork	555	43 036	11 650	31 386	*78*
Koźle	663	66 249	8 277	57 972	*100*
Niemodlin	605	33 325	4 419	28 906	*55*
Nysa	714	71 967	26 147	45 820	*101*
Olesno	893	46 123	9 166	36 957	*52*
Opole	1 427	136 753	30 462	106 291	*96*
Prudnik	799	90 704	18 644	72 060	*114*
Racibórz	544	63 947	19 602	44 345	*118*
Strzelce	892	74 492	13 493	60 999	*84*
Zabrze m.	44	104 206	104 206	—	*2 368*
Woj. Śląsk					
Będzin	459	176 303	72 188	104 115	*384*
Bielsko m.	10	25 725	25 725	—	*2 573*
Bielsko	339	59 526	1 557	57 969	*176*
Chorzów m.	32	103 417	103 417	—	*3 232*
Cieszyn	662	83 006	21 016	61 990	*125*
Katowice m.	42	128 278	128 278	—	*3 054*
Katowice	213	327 598	55 956	271 642	*1 538*
Lubliniec	1 038	65 698	17 051	48 647	*63*
Pszczyna	1 046	154 699	26 420	128 279	*148*
Rybnik	890	215 858	32 892	182 966	*243*
Sosnowiec m.	33	77 834	77 834	—	*2 359*
Tarnowskie Góry	268	103 886	42 575	61 311	*388*
Zawiercie	945	111 133	21 214	89 919	*118*

Tabl. 2. Ludność miast liczących powyżej 20 tysięcy mieszkańców

Miasta	Ludność
M. st. Warszawa	476 538
Woj. Warszawa	
Płock	28 394
Pruszków	25 096
Żyrardów	20 079
M. Łódź	496 861
Woj. Łódź	
Pabianice	36 973
Piotrków	40 229
Tomaszów	30 257
Zgierz	21 662
Woj. Kielce	
Częstochowa	101 480
Kielce	49 554
Radom	69 455
Woj. Lublin	
Chełm	23 329
Lublin	98 773
Siedlce	25 536
Zamość	20 889
Woj. Białystok	
Białystok	56 759
Okr. Mazury	
Olsztyn	29 055
Woj. Gdańsk	
Elbląg	20 924
Gdańsk	117 616
Gdynia	79 339
Słupsk	33 947
Sopot	26 748
Tczew	20 934
Woj. Pomorze	
Bydgoszcz	133 856
Grudziądz	36 565
Inowrocław	35 877
Toruń	67 530
Włocławek	48 118

Miasta	Ludność
Okr. Pomorze Zachodnie	
Szczecin	73 854
Woj. Poznań	
Gniezno	30 295
Kalisz	50 427
Leszno	20 820
Ostrów	30 808
Poznań	267 962
Okr. Śląsk Dolny	
Jelenia Góra	39 991
Kładzko	22 818
Lignica	24 437
Świdnica	21 447
Wałbrzych	72 789
Wrocław	168 466
Okr. Śląsk Opolski	
Bytom	93 277
Gliwice	95 835
Opole	27 636
Zabrze	104 206
Woj Śląsk	
Będzin	27 750
Bielsko	25 725
Chorzów	103 417
Dąbrowa Górn.	27 834
Katowice	128 278
Mysłowice	23 426
Rybnik	23 052
Siemianowice	32 530
Sosnowiec	77 834
Zawiercie	21 214
Woj Kraków	
Kraków	299 565
Nowy Sącz	22 806
Tarnów	33 216
Woj. Rzeszów	
Przemyśl	36 838
Rzeszów	29 407

474.

KOMUNIKAT
URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 12 września 1946 r.

w sprawie nadania tytułu mierniczego przysięgłego.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski podaje do wiadomości, że na mocy ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 682), ob. Władysław Krzemień, urodz. 14. 6. 1909 r. w Porąbce, pow. będzińskiego, zamieszkały w Grodkowie, ul. Krakowska 1, otrzymał dekret nadający mu tytuł oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego. Wymieniony złożył przepisaną przysięgę dnia 9. VIII. 1946 r.

Za Wojewodę: Grzyb Stanisław, w/z Nacz. Wydz.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenie o zamknięciu drogi.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Pszczynie podaje do wiadomości, że droga Państwowa Bieruń Nowy—Przyszowice zostanie zamknięta na odcinku od km. 70,0 do km. 70,4 przez miasto Bieruń Stary dla wszelkiego ruchu kołowego w czasie od 22 września 1946 r. do 20 grudnia 1946 r. wskutek przebudowy mostu na rzece Mlecznej w Bieruniu Starym.

Objazd będzie się odbywał po tej drodze gminnej — ulicy Piastowej — w Bieruniu Starym o nawierzchni umocnionej.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) E. Kwaśny, Starosta.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Bielsku podaje do wiadomości, że z powodu przebudowy droga wojewódzka Bielsko—Dziedzice na odcinku od km. 3.8 do km. 8.3. na terenie gmin Czechowice i Komorowice, w okresie od dnia 23 września do dnia 30 listopada 1946 r., zostanie **zamknięta dla wszelkiego ruchu kołowego.**

Objazd w czasie przerwy w komunikacji odbywać się będzie drogami bitymi powiatu bialskiego, wojew. krakowskiego przez Komorowice i Bestwinę. /P

IZBA SKARBOWA W KATOWICACH

Nr W I/2 — 5259/46. Katowice, dnia 7. 9. 1946 r.

Izba Skarbowa w Katowicach unieważnia skradzioną okrągłą pieczęć urzędową z godłem i napisem w otoku „Stały Nadzór Kontroli Skarbowej Cukrowni w Odmuchowie".

Dyrektor Izby Skarbowej: (—) Wł. Krzesiński.

Na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego w Będzinie opłata dzienna w szpitalu powiatowym w Będzinie począwszy od dn. 1 czerwca 1946 r. wynosi 90 zł dziennie.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta (—) B. Angier.

POSTANOWIENIE.

Sprawy: V. Ns. 285/46. V. Ns. 289/46 i V. Ns. 290/46

Wywołanie.

Właściciele nieruchomości wzgl. wierzyciele listów hipotecznych:

1) Fanny *Nebel* z domu Weissenberg z Katowic,
2) Gołda *Blatt* dawniej w Miechowie, Rynek, obecnie w Katowicach,
3) Jonas *Friedrich* z Katowic,

stawili do tutejszego Sądu wnioski o wywołanie listów hipotecznych:

ad 1) listu hipotecznego na sumę 20.000,— zł z różnicą kursu złotego pożyczka z procentem po 11% wpisana w księdze wieczystej Katowice tom V, Karta L. 242, dział III. L. 4. na rzecz Gminy Miejskiej Katowice (Kasa Oszczędności),

ad 2) a) listu hipotecznego na sumę 1.600,— dol. U. S. A. pożyczka z procentem po 5%, w dziale III. pod L. 29,
b) na sumę 670,— dol. U. S. A. z 10% odsetkami w dziale III. L. 30,
c) na sumę 330,— dol. U. S. A. z 10% odsetkami wpisane w księdze wieczystej Katowice tom VII. Karta L. 292, dotyczącej nieruchomości własność firmy „Dom Rynkowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Katowicach", na rzecz Gołdy Blatta,

ad 3) listu hipotecznego na sumę 560,— dol. U. S. A. pożyczka z procentem po 10% rocznie wpisana w księdze wieczystej Katowice tom VII, Karta L. 292, dział III. L. 27 na rzecz niezamożnej Chany Rajzli Silberstein w Krakowie.

Wierzycieli hipotecznych względnie uprawnionych do ciężarów realnych względnie posiadaczy listów hipotecznych, wzgl. osoby roszczące by najpóźniej w terminie

14 listopada 1946 r., godz. 10.

zgłosili swoje prawa i przedłożyli odnośne dokumenty, w przeciwnym razie wierzyciele wzgl. uprawnieni, wzgl. posiadacze listów hipotecznych wzgl. gruntów zostaną z ich prawami wykluczeni a listy hipoteczne pozbawione mocy. /P

Katowice, dnia 17 wrześniai 1946 r.

SĄD GRODZKI:
podp. Brzostyński.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się skradzione prawo jazdy na wszystkie pojazdy mechaniczne wystawione przez Wojew. Urząd Samochodowy Katowice na nazwisko Jamrozik Marian, zamieszkały Świebodzice, ul. Strzygowskiego 7, pow. Świdnica.

OBWIESZCZENIE.

Do tut. rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 6. lipca 1946 r. pod lb. 1481 odnośnie do małżonków *Stefana Łazarczyka*, porucznika Wojsk Polskich i żony jego Lidii Hanny Marii Łazarczykowej z domu Michalewskiej, oboje zamieszk. w Katowicach, ul. Plebiscytowa 35, iż umową małżeńską z dnia 29. grudnia 1945 r. wykluczono przysługujące mężowi prawo zarządu i użytkowania co do majątku wniesionego żony, jak też i co do majątku mającego być przez nią nabytym w czasie trwania małżeństwa. /P

SĄD GRODZKI KATOWICE.

II. Zg. 6/46

OGŁOSZENIE.

Obyw. *Małgorzata Jagiełła* z *Boronowa* wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o wszczęcie postępowania celem uznania za zmarłego jej męża Pawła-Franciszka *Jagiełły*, urodz. 26 kwietnia 1902 r., syna Franciszka Jagiełły i tegoż żony z domu Wojcieszak.

Wyżej wymienionego wzywa się, aby w wyżej oznaczonym Sądzie stawił się najpóźniej w terminie dnia 10 grudnia 1946 r., godz. 10, pokój nr 22 — inaczej zostanie uznany za zmarłego.

Wszyscy którzy by mieli jakąkolwiek wiadomość o życiu lub śmierci Pawła-Franciszka Jagiełły, winni o tym donieść wyżej oznaczonemu Sądowi najpóźniej w terminie powyższym. /P

Lubliniec, dnia 6 września 1946 r.

SĄD GRODZKI.

OBWIESZCZENIE

Do tut. rejestru małżeńskich praw majątkowych, wpisano dnia 12 marca 1946 r. pod l. b. 1479 odnośnie do małżonków Inżyniera *Józefa Lebiedzika* i żony jego Olgi Władysławy Lebiedzikowej z domu Rychlik, oboje zamieszkałych w Katowicach, ul. Plebiscytowa 29:

Umową małżeńską z dnia 21. grudnia 1945 r. wykluczono przysługujące mężowi prawo zarządu i użytkowania co do majątku wniesionego żony jak też i co do majątku mającego być przez nią nabytym w czasie trwania małżeństwa. /P

SĄD GRODZKI KATOWICE.

Nr. III. C. 80/46

POSTANOWIENIE.

Dnia 11 września 1946 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie w osobie Sędziego Zdzisława Sitka w obecności protokólanta Jadwigi Piszczakówny po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 1946 r. sprawy z powództwa Zofii Koptowej primo voto Gibas zam. w Wilkowyjach, ul. Mikołowska 79, przeciwko małol. Natalii Borysówney zastąpionej przez ojca Jana Borysa w Wilkowyjach, nieznanego z miejsca pobytu, o zniesienie współwłasności postanawia, na zasadzie art. 157 § 1 i 2 kpc. ustanowić dla nieobecnego Jana Borysa kuratora w osobie Bronisława Lompy, adwokata w Mikołowie, albowiem miejsce pobytu tegoż nie jest znane, co powódka, uprawdopodobniła zaświadczeniem Zarz. Gm. Tychy z dnia 6. VII. 1946 r. /P

Sędzia Sitek.

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr Piotr Bułowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 16,— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33. w podw., tel. 327-54

R 22299